

воалъ на косата ѝ. Еросътъ се долавя като
тънъкъ ароматъ въ това нѣжно докосване на
косата ѝ и въ свежия ѝ момински дѣхъ. Сжщо
въ „Блѣнъ“ — въ замайващия миризъ на пиц-
ната роза, въ знойнитѣ лжчи на любовта му,
въ това чудно брачно ложе на блаженъ вѣ-
ченъ покой:

Ще бжде слънце любовта ми — и зари
надъ тебе ще пилѣй, за тебе ще гори.
Следъ зноенъ день,
на теменужна вечеръ хладната роса
— и тебъ и менъ
предъ вѣченъ сънь ще ороси. . .
И дебомъ ангелъ тихъ ще угаси
звездитѣ въ модри небеса.

Съ чисто елински погледъ е видена
любовта въ „Да славимъ пролѣтъта“...
Слънцето и земята сж вѣчнитѣ вселенски об-
рази на мъжественото и женственото начало,
— алегорията е, обаче осмислена, обогатена съ
ново, модерно-философско съдържание:

— — — — —
Ела въ прегръдкитѣ ми златни —
Слънцето съмъ азъ! Следъ мигъ ще бжда облакъ,
азъ, мъжътъ,
обилния съ лжчи и влага. Азъ съмъ духъ, а ти
си плътъ;
безсмъртието — чародейство на цвѣтята ароматни...
Цвѣтята азъ ще орося... Непобедима младостъ —
любовта е въ насъ. И пакъ настѣпи часъ
на обновителния шеметъ, лжчезарна радостъ.
Времето ии гони, ние ще го уморимъ; а въ неговия
край —
и брѣгъ и родното начало Любовта ни ще узнай...